

Nazire İstanbul

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Mart 2024

SAYIN DEMİR HOCAMIN DÜNKÜ ŞİİRİNE NAZİRE...

SAYGILARIMLA, EFENDİM...

Bir düş' e düştü yolum:

Savsakladığım kadar ruhumun mihrabını.

Bir soy kırımken yalnızlık sözcüklerin de kutsadığı...

Göğün efendisi idi kuşlar ve şehrin dar sokaklarında volta atan martılar her biri içine düşülesi bir sevda tuzacı, martaval okuyan dumanın romansı ve şairin yazmadan durmadığı romanı.

Öfkesi teğet geçerken mazluma aşksa hırpani bir coşku ve işte şairin yüreğine saplanan nice şarapnel, şarap t/adında yalnızlık aşkın ve sözcüklerin balta girmemiş duyguları.

Sapanın ucunda idi şiir.

Semanın bozguna uğradığı kalender düşler yankısı.

Her şiir bir yarım ada.

Her roman bir ana kıta.

Romantik bir gün değilken aşkın mizacına en yakışan mintan elbet örülü sözcüklerden şairse nasıl da görgülü ve dündeki örülü saçlarına kar yağarken nimet bildiği kadar sevgiyi ve işte önünü ilikleyip de çıktı mı er meydanına...

Halis munis bir ruh mudur döşenesi sözcüklerle?

Haydan gelen huya mı gitti sahiden de şairin huysuz bir o kadar sevdalı yüreğine düşmüşken aşk acısı

nasıl da dik bir aç, kalemini sapladığı masum beyaz sayfanın söyleyin neydi günahı?
İmdat yüklü bir imbat gecesi.
Hazan yüklü şehrin bohçası.
Kırıntısı dahi yeterken ilhamın...
Şair ise kıtlama yaparken yazdığı her şiiri...
Öncesinden fırar etti edeli de.
Ötelendiği neydi sahi ve işte çer çöp değil önünde yığılı:
Varsa yoksa dar geçitler...
Varsa yoksa d/ağlanmış gerçekler...
Varı yoğu sevgi şairin varı yoğu şiir:
Yoğurduğu imgelerden sökün edip...
Ah, lal yürekler.
Ah, nazenin şiir ve şair.
Kem küm etmeden seven.
Aşkta kaybetse de şiirde kazandığı:
Ne yani, ayyuka mı çıkmıştı bitimsiz sevdası?
Şehirse bıçkın bir rüzgâr.
Şehir, diyorum demeye ne hacet ne de olsa üçgen bir ilişki:
İstanbul ve şair ve şiirin endamı.
Kalemin çırpı bacakları...
Çalı çırpı ile de yakamadığı bir ışık neyden ibaretse hayat ney sesinde saklı müzmin coşku ve hüzünlü
bekası şehrin.
Kaynakçası aşk.
Ne çıkar kavuşmasa iki yakası?
Ardı kesilmeyen bir şelale arz etmekle iştiğal şair yüreğinde saklı bunca duyguyla da baş koydu mu bir
kere yola.
Göğün endamı.
Yerin dibi.
Araf'ta saklı sözcüklerin esir ettiği o müzmin kalbi.
Tebessüm ehli bir şık mademki sevmek:
Ve işte şehrin en şık giysisi şiir.
Endamı İstanbul'un ve efkârı yedi tepenin;
Sekizinci tepe olmaya adat şairin yufka yüreği ve işte sivrildikçe kalem ve işte sindikçe rüzgâr ve işte
kurduğu çadır yerküreye ve işte otağı kurduğu gök kubbeye.
Mentollü bir ıslık ıskaladığı mutluluğu...
Nidalar hak getire.
Ve şehrin kabadayısı naralar atan meçhul kabadayı ve karekökü ruhun ve kardığı dünün kaynayan bir
tencere kayıp sözcüklerin hamdan çıkıp da yola için için piştiği.
Pişkin değilken askıdaki ekmek ve işte kırıntısı dahi yeter şükretmeye.

Kayıp kıtalar.

Saklı balta girmemiş ormanlar.

Moda'nın cebbar muhtarı; Kadıköy'ün meydanı.

Boğanın önünde buluşan âşıklar.

Kayıp bir mizansen olsa bile mutluluk bağdaş kurduğu kadar şair şehrin b/ağrına da saplandı mı imgeler.

Tantana.

Martaval.

Hezeyan yüklü ömür hercai duygular.

Beklemeye aldığı kadar da iç sesini...

Efkârın gamlı notaları ve işte verilen o Es: her şiir bir sus payı söylem mezar sessizliğinde olsa ne ki cihan?

Kalabalık duygular oysa yalnızlığın dibini görmüş bir kere şehir ve şair...